

ŞAŞIYORUM GÖZYAŞINA

artık şaşıyorum gözyaşına
hiç unutamam çünkü pazarcıların
haftanın her günü öteye beriye
gözyaşı taşıdığını

yukarlarda en uzaklarda
bir orman kaçkınının
ormana sığındığını

mülküm benim
örneğin senin gözyaşın bir hayvandır
önümden uzun tüyleriyle kaçan
sularımı kana kana akıttığım dağlara
haziranın onunda
bir çocuğumuz olacağını biliyordum
ayrıca biliyordum ki
çocuğumuz olsa da olmasa da
bir bölüğü çocuktur insanların

artık şaşıyorum gözyaşına
mutsuzluğun harcını pekiştiren
çaresizliğin gözyaşına
binlerce beygir bir ovayı arşınlarken
yepyeni dişleriyle binlerce tay
ve sonsuz giyimiyle büyük hayat
kuşanırken en mavisini
güvercin toplayarak geldim öteden beriden
ona şaşıyorum
ki hepsi hiç değilse bir kere nisan görmüşler

şimdi artık serinle mülküm
çıkart pabucunu ve gözyaşını
ellerin bir demet güvercin olarak
uçursun uzaklara yukarlara sevdamızı
taşınmaz hiçbir şeyini tutma
aldığın soluk verdiğin kadar olsun
dağlar ve ateş ve kan varken
şakaklarım zonguldak gibi uğuldarken
şaşıyorum gözyaşına

KALBİNDİR

her şey benim kalbimdir
söküp aldığım kardan
kardan söküp aldığım
çocuksuz bir anne gülüşüyle
her şey benim kalbimdir
çünkü pek yaraşmaz bu dünyaya

doğru mu değil mi bilmiyorum
kentler büyüyüp gidiyor ya aldırma
başka bir yaşama tutturmalı diyorum
köprü korkuluklarına
ufak buluşmalara yaslanan
yani tuzun amcası, sevincin
öz kardeşi olan
en küçük bir kuşun gözleriyle
dünyaya baktığın zaman
her şey benim kalbimdir

her şey benim kalbimdir ki bilirim
kimsenin olmadığı bir yerde
ölümü denemek isterdin
hiç değilse bir defa
nisansız bir serçe gibi
herkesin gözlerine saçlarına
avuçlarına dolanan
ama nisan olsa da olmasa da
serçeler benim kalbimdir

şimdi ey mayısımın son haftası
dağda tükenmezdi geçmiş zaman
bilemezsin
nasıl algılıyorum çıplaklığını
ellerim nasıl değişiyor uçlarına
bir yerden bir mavi gibi
bir yerden bir rüzgâr
herkes nasıl sanırsa kendini öyle
tastamam öyle tastamam
her şey benim kalbimdir diyorum

her şey kalbimdir diyorum
ve işte o zaman
ölüme eşitliyorum aklığını

AĞAÇLAR UYUYOR

kalktım ki
akılmaz bir kış sonu
kuru fasulyeler soğanlar sarmısaklar
filiz veriyor
patatesler bile

herkesin göğsü vurur
iyi olmasa bile
patatesler bile

çılgın bahar, kanımı eskittin tazeliğinle
adın biraz sonra geçecek defterimde
ah o nasıl hazin bir yapraktı
nasıl yapraktı
artık unutmam

gecelerimde
kıyıda ve yeşilden ve denizden boğuluyorum
ne sabah var ne akşam
kalktım ki
evet
ne sabah var ne akşam
şimdi ben bundan sonra
hangi türküyü çalsam

kalktım ki şaşırdım
önümde pencere geride deniz
gök felâket
ağaçlar uyuyor daha

kalktım ki evet
ağaçlar uyuyor
nisan ölümleri umursamıyor
insanlar habersiz
ağaçlar uyuyor

SÖYLENİR

söylenir ve yarım kalır
bütün aşklar yeryüzünde
bir kaktüs bol sudan nasıl
nasıl çürürse öyle

en sevdiğim temmuzdu aylardan
hazirana benzediği için biraz
biraz da kendiliğinden
belki de müşteriye iyi davranan
efendi bir bakkal kimliğinde

nasıl mutlu oldum iki yaz
nasıl mutlu oldum kardeşler
salkımsöğüt bir ben iki
bir üçüncü var mıydı bilmiyorum
üçüncü vardı elbet
bir yaban ördeğinin sevincini taşıran
bir sonbahar gibi köpüren
temmuza benzese de
öyle oldum ki anlatamam
sıcak yaz
solgun bir coğrafya gibi belleğimde
şapkalar çiçekler eski elbiseler
geçmiş olan eski elbiseler
denizden çıkan bir ışık
unutulmuş bakımsız arka bahçeler
öyle oldum ki anlatamam
her mevsimde sonbaharı taşıyan
bir çocuk nasıl olursa öyle
belki de bitip tükenmeyen
bir fetih döneminde
atlar nasıl kışnerse
yani durgun bir suyun
erguvandan aldığı renkle
gidip geldim caddelerde
Fatih nerdeydi Samatya nerde
nerden gidilirdi Üsküdar'a
düşünüp durdum günlerce

anlatamam ormanların ettiğini
nasıl dayandım o mutluluğa
tükenmez bir ışık olan mutluluğa
deniz ve ışık olan
karmakarışık bir mutluluğa
nasıl

şimdi bir şarap gibiyim
coğrafyasız
eskimeye bırakılmış fıçısında

ACIYOR

Mutsuzluktan söz etmek istiyorum
Dikey ve yatay mutsuzluktan
Mükemmel mutsuzluğundan insansoyunun
sevgim acıyor

Biz giz dolu bir şey yaşadık
Onlar da orada yaşadılar
Bir dağın çarpıklığını
bir sevinç sanarak

En başta mutsuzluk elbet
Kasaba meyhanesi gibi
Kahkahası gün ışığına vurup da
ötede beride yansımayan
Yani birinin solgun bir gülden kaptığı firengi
Öbürünün bir kadından aldığı verem
Bütün işhanlarının tarihçesi
Bütün söz vermelerin tarihçesi
sevgim acıyor

Yazık sevgime diyor birisi
Güzel gözlü bir çocuğun bile
o kadar korunmuş bir yazı yoktu
Ne denmelidir bilemiyorum
sevgim acıyor
Gemiler gene gelip gidiyor
Dağlar kararıp aydınlanacaklar
Ve o kadar

Tavrım bir şeyi bulup coşmaktır
Sonbahar geldi hüzün
Kış geldi kara hüzün
Ey en akıllı kişisi dünyanın
Bazan yaz ortasında gündüzün
sevgim acıyor
Kimi sevsem
Kim beni sevse

Eylül toparlandı gitti işte
Ekim filan da gider bu gidişle
Tarihe gömülen koca koca atlar
Tarihe gömülür o kadar

BİR YAZI ANLAMAK

kışsa
zordur bir yazı anlamak

gerçekten kurtulamadım o yaz gününden
papatya firengi ve haritalar
suskunluk uzay ve bütün öbür şeyler
kim nasıl tanıyorsa beni öyleydim işte
sağ tarafımda deniz solumda rüzgâr
aldığım son solukla

kıvılcım gibiydim cıgaraydım
olur olmaz şeyleri
ve eski yalılarını yakmaya
tanıdığım hiç kimse
istemiyordu sorulmasını
geldiği ülkenin

sen sor haziran
duruldum
sonraları Selânikli bir kadının elinden
bildiğimiz rakıyı içtim
o ne günler güneşler
o ne şarkılardı
Selânik kaç para
İstanbul umurumda mı
bir zamanlar
bir çocuk olduğum geçti aklımdan
o da çocuktuk bir zamanlar
bir yazı anlamak
zordur ve anlamlıdır
bana kalırsa
en saygın işidir bir kişinin

çünkü güneş ve kalın mavi
insana hiçbir şey hatırlatmaz
öyle ki toparlar hayatın kalbini
ve o zaman
çökelir yaz
tutarak kendi kalbini
umutlar sarıya bırakır kendini
gül uzar karanfil kokar
o zaman sorarım
şimdi mi

ve biz
bir yazı o zaman anlarız belki

GÜNLER GEÇER

günler geçer ve çalışır şafağın değirmeni
kim bilebilir ki kimi neyi eskittiğini
ben ne kadar önemserdim kendimi hay allah
sen ne kadar kumraldın aynalarda hay allah
temmuz tam bu işe göredir bana kalırsa
gel başıslayalım birbirimizi

DÜNYADA DÜN YOKTUR

aslında sözcüklerin büyüsu beni kandıran
dünyada dün yok mudur, vardır
dünkü ellerim ayaklarım gibi vardır
dünkü bir tren bileti gibi
çünkü dün Onun gittiği trenin ardından
düzleri ovaları düşünüp
sanki ne kadar dağlandım

çünkü uzak güneş yakın ay
dün yoktular
ama dün
vardı kendi başına
işte yarım kafiyeli kırık şarkılar
bir hüznün gündün geceye göçü
bir aynalı çarşıda hep duran zaman
? sizi göremedim uzun zamandır
işte şunlar bunlar
çünkü dün vardır

ama Mehmet'in gittiği gemi döndüğü zaman
belki leylâklar da vardır, olacaktır
renkli gözlüklerle dolaşacaktır belki insanlar
ellerini eski dünlere uzatıp
birbirleriyle eski dünleri konuşup ya da
giyilen bir ceketini hatırlayıp
dünkü bir kahkahaya gülündüğü zaman
eski bir yaz gününde
kahkahalarla güldüklerini

oysa Onun gittiği uçak dönünce
Kesin! Dün var mıdır?
bilmem ama yarın yoktur dünyada

BİNLERCE

binlerce pazartesi geçti ömrümde
hangisiydi o çıkaramıyorum
bir kiraz yediğimi hatırlıyorum kurtluydu
demek oldukça eski

bir de saçmasapan şeyler
bir kızın dizaltını örneğin
bir adamın çirkin sigara içişini

nasıl yaşıyor bu vesayetli dünyada
hangi çılgınlar nasıl dayanıyor buna
kimsenin soyunu sopunu bulmak görevim değil
kendi öykümü düzenlemek yetiyor bana
güzel bir öğle vakti
eski güzel bir akşamı hatırlayarak
sonra dopdolu şeyler
damacanalara gibi
içim kabarıyor

sonu olsun diyorum
neyin sonu ama
hiç değilse bu taş basamakların

AŐK İÇİN

aŐk için söylediđim her Şeyi bir daha söylerim
sakin mutsuz ya da yırtıcı
herkesin ağzındaki o sonsuz acı
belki de bundandır

nasıl ayrı yaşarım inandığım Őeylerden
onları elbette bir daha bir daha söylerim
usul usul ve usla birlikte akıcı
kandır

aŐk isterim, aŐk olsun isterim
yaşamanın sonu ölümün başlangıcı
kıyılarda yürürüm, sindiririm kıyıları

of güçlü macun içine kat beni
kanım koyulaştırırsın kırmızıyı
anadoluda bir yerden bir yere giden biri
belki bir kirazı hatırlar
bir denizi kesinlikle hatırlamaz
belki hepsini birden hatırlar da bilemez
ne zamandır

akŐolsun ne zaman
aŐkolsun tiyatro geceleri
aŐkolsun ?bravo? sesleri
aŐkolsun anadolu otobüsleri

Turgut Uyar